

bedieningsmanschappen, waarvan de scherven ver weg worden geslingerd.

En van alle kanten in de heide dreunen de kanonschoten, en de harde slagen der ontploffende granaten en granaatkartetsen. Van achter den Heesberg, uit rooilijn G., bij ons befaamd als „rooilijn bezoeking,” wordt ook gevuld. Door mijn sleuf kan ik wel zien in de richting der batterij daar; doch de batterij zelf is niet te zien; die ligt verscholen achter den Heesberg; maar telkens stijgt boven dien rug een witte rook op. Na geruimen tijd eerst is de doffe dreun van het schot te hooren, langen tijd nadat de weggeschoten granaatkartets reeds is gesprongen, hoog in de lucht, een eind voor het doel.

Soms ontploffen er verscheidene projectielen nagenoeg gelijktijdig, en is het een korte, krachtige, doffe roffel; een gordijn van rook trekt langzaam over de hei heen; een blauwige, doorzichtige nevelgordijn, die voortschuift langs den grond, tusschen de bultjes door; de bovenste lagen uitrafelende door sneller beweging dan de onderste, alsof deze haken blijven aan de kromme ericastammetjes.

Daar suist en giert weer een granaat aan; als de rook van het gesprongen projectiel is weggetrokken, en de zuil van omhoog geslingerde plaggen weer is neergevallen, zie ik, dat een der oude, verweerde kanonnen in onze doelbatterij loodrecht opstaat tusschen de zijwangen der defecte affuit. Een granaatscherf heeft het steunhout weggeslagen, dat het kanon in horizontalen stand hield. Ik mis eenige planken bedieningsmanschappen; de houten stukscommandant, de naamdrager van sergeant Minkels, helt, zwaar getroffen, achterover, voor vallen behoed door het diep in den grond ingegraven voeteinde.

De telefonist seint het heugelijke nieuws over, dat er een vuurmond is gedemonteerd.

Er volgen nog een paar schoten, en dan is het vuur van onze compagnie afgelopen, en daarmede mijn taak.

Onze batterij in rooilijn C zwijgt, en successievelijk volgen de andere. Nu en dan dreunt er nog een kanonschot, en springt er nog een laatste projectiel, maar eindelijk houdt dat geheel op.

En nu is het weer doodstil in de hei.

Maar daarom mogen we onze nauwe gevangenis nog niet verlaten. Daarvoor moet eerst uit het centraal-telefoonkantoor vergunning worden gegeven. Eerst moet de heide weer „veilig” zijn.

Dus maar wachten, tot de gewenschte vergunning wordt overgeseind.

De kanonnier heeft den geheelen tijd doorgeslapen, en nog snurkt hij door, met wijdopen mond in het achterovergezakte hoofd; de telefonist dommelt nu ook weer in, regelmatig snuivende en zuchtende over zijn instrument heen; de sergeant krast uit verveling met zijn zakmes zijn naamletters in de houten tafel; de telefoondraad zoemt; een verdwaalde bij zwiert gonzend heen en weer in het hokje, en vliegt dan weer heen, met een snellen, snorrenden zwaai, de ruimte in.

Het is benauwd in het hokje; van de heete zonnestrallen en de vele, in de beperkte ruimte, opgehoopte menschen.

Ik ga op mijn stoeltje weer voor den ingang zitten, en wacht.

De heete lucht trilt nog sterker dan daar straks boven de heide; in de